

29. 05. 2013

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

ŽUPANIJSKI SUD
U ZAGREBU

23-05-2013

Broj: I Kž 487/12-4

PRIMLJENO

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Zlate Lipnjak-Bosanac kao predsjednice vijeća, te Melite Božičević-Grbić, Ileana Vinja, Žarka Dundovića i mr. sc. Marijana Svedrovića kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Nikše Stolića kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Željka Gojaka zbog kaznenog djela iz čl.120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 28. veljače 2012. broj K-rz-2/10, u sjednici održanoj dana 16. svibnja 2013.,

presudio je:

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. Željka Gojaka kao neosnovane i potvrđuje prvostupanjka presuda.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Zagrebu od 28. veljače 2012. broj K-rz-2/10 proglašen je krivim opt. Željko Gojak zbog kaznenog djela iz 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 53/91., 39/92. i 91/92., pročišćeni tekst - 31/93., 39/93.; u nastavku: OKZRH), i na temelju iste odredbe osuđen je na kaznu zatvora u trajanju devet godina, u koju je uračunato vrijeme pritvora od 25. svibnja 2010. pa nadalje.

Na temelju čl. 132. st. 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06; u nastavku: ZKP/97) oštećenici su sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Na temelju čl. 122. st. 4. ZKP/97 optuženik je u cijelosti oslobođen dužnosti naknade troškova kaznenog postupka

Protiv te presude žali se državni odvjetnik zbog odluke o kaznenoj sankciji, ustvari kazni, uz prijedlog da se optuženik osudi na kaznu zatvora u duljem trajanju.

Optuženik se žali putem branitelja Miije Goluba, odvjetnika iz Zagreba, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sadržajem i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Spis je u skladu s čl. 373. st. 1. ZKP/97 dostavljen na dužno razgledanje Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalbe optuženika i državnog odvjetnika nisu osnovane.

Pobijajući prvostupanjsku presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja optuženik ističe da stradavanje Dragice Ninković i mlt. Danijele Roknić nije posljedica namjernog ubojstva već legitimne reakcije pripadnika HV-a pri osvajanju kuće obitelji Roknić odnosno nasumičnog pucanja radi neutraliziranja eventualnog otpora na što upućuju iskazi svjedoka pripadnika HV-a, poduprijeti medicinskom dokumentacijom o ranjavanju i balističkim vještačenjem Rade Stojadinovića. Prigovara se zaključku suda prvog stupnja da su oštećenice preminule nasilnom smrću uslijed direktnih pogodaka upiranjem na nalaze i mišljenja vještaka balističara, poglavito o ispaljenju kratkog rafala sa vrata kuhinje što ne odgovara egzekuciji odnosno načinu kako događaj opisuju svjedoci Branka Roknić i Ana Gojak. Ukazivanjem na međusobne razlike u iskazima spomenutih svjedoka optuženik drži da su iskazi nevjerodostojna konstrukcija prokazivanjem jedine poznate osobe kao krivca radi ostvarenja naknade štete.

Nasuprot istaknutim prigovorima ovaj sud nalazi da su razlozi o ocjeni dokaznog materijala temeljiti, logični i uvjerljivi te stoga žalbenim navodima optuženika nisu dovedena u pitanje činjenična utvrđenja i iz njih izvedeni zaključci prvostupanjskog suda.

Premda je optuženik u obrani poricao da je ušao u unutrašnjost kuće i pucao u ljude, osnovano je sud prvog stupnja, povezivanjem iskaza svjedoka očevidaca (Branke Roknić i Ane Gojak), svjedoka Nenada Roknića te nalaza i mišljenja vještaka medicinske i balističke struke ovu obranu otklonio i zaključio da su njegovim hicima iz vatrenog (puščanog) oružja usmrćene dvije civilne ženske osobe koje su se (zajedno s Brankom Roknić i Anom Gojak) skrivale ispod stola u kuhinji te za optuženika nisu predstavljale nikakvu opasnost, a djelovanje optuženika je i bilo usmjereno upravo na njihovo usmrćenje.

U pravu je žalitelj da se iskazi svjedoka očevidaca razlikuju u više okolnosti, među kojima je sud prvog stupnja posebno istaknuo razliku u opisu vatrenog oružja kojim se koristio optuženik (Ana Gojak-puška, Branka Roknić-pištolj). Međutim, i ovaj sud prihvaća pozitivno vrednovanje tih iskaza imajući na umu da se određena odstupanja mogu pripisati znatnom proteku vremena od događaja do ispitivanja na sudu kao i traumatičnim zbivanjima kojima su svjedoci bili izloženi. Unatoč tome, nema sumnje da su bitni detalji koji se tiču prepoznavanja počinitelja djela ostali jasno urezani u njihovu sjećanju, time da je argumentacija prvostupanjskog suda o nepostojanju motiva za lažno terećenje životno uvjerljiva i prihvatljiva (posljednji odlomak str.11 i početak str.12 presude). Kada se ima na umu da su pri opisu dinamike događaja svjedoci očevici navodili i druge osobe koje su se zatekle u blizini kuće obitelji Roknić, pa tako Ana Gojak govori o 15 domaćih osoba, Branka Roknić spominje Željka Gojaka i Marijana Gojaka, a sačinila je po sjećanju i popis osoba

koje su ušle u dvorište i koje je poznavala jer su bili svaki dan u prolazu u susjedstvu, dok je svjedok Nenad Roknić također vidio uz optuženika i njegovog brata Marijana Gojaka, to nema uporišta žalbena tvrdnja da su svjedoci očevici prokazali upravo optuženika kao jedinu poznatu osobu. Osim toga da su svjedoci iskreno prenijeli svoja saznanja o događaju, bez namjere da za sve stradale terete optuženika govori i okolnost da nitko od njih nema saznanja na koji je način usmrćen Marko Roknić.

Nadalje, kada optuženik argumentira žalbenu tezu o legitimnoj reakciji osvajanja kuće nakon napada bombom iz kuće obitelji Roknić, upiranjem na medicinsku dokumentaciju o ranjavanju pripadnika ZNG i policije te nalaz i mišljenje vještaka Rade Stojadinovića, činjenica da je prije ulaska optuženika u unutrašnjost kuće došlo do eksplozije bombe u dvorištu kuće i ranjavanja vojnika ne otklanja kaznenu odgovornost optuženika. Doista, prema nalazu i mišljenju vještaka Rade Stojadinovića karakter tragova pronađenih u dvorištu kuće obitelji Roknić ukazuje na eksploziju jedne bombe bačene iz potkrovlja odnosno lođe iste kuće, dok tragovi eksplozije bombe na ulazu u kuću ukazuju na prodiranje u unutrašnjost kuće. Ostali tragovi u unutrašnjosti kuće obitelji Roknić prema mišljenju vještaka govore o ispaljenju kratkih rafala u hodniku prizemlja kuće gdje je pronađeno mrtvo tijelo Marka Roknića i ispaljenju kratkih rafala u dvije sobe u dnu prizemlja kuće. U odnosu na tragove u kuhinji (čija ulazna vrata su sa lijeve strane u dnu hodnika dugog 330 cm), koji se analiziraju i u pobijanoj presudi, vještak zaključuje da je pucano iz pravca ulaznih vrata u kuhinju najmanje jednim puščanim projektilom, moguće kratkim rafalom, a pucano je prema dolje u smjeru gdje su se nalazile sakrivene žene i mlt. Danijela Roknić, dok nema materijalnih tragova koji bi ukazivali da je iz kuće pucano oružjem po vojnicima. Osim toga, vještak je na glavnoj raspravi pojasnio mogućnost da je ozljeda na tijelu mlt. Danijele Roknić nastala cijelim metkom koji je pogodio podlakticu oštećenice, raspao se u fragmente te ozlijedio stidnu i crijevnu kost uz posljedično krvarenje i smrt, načinom da ne bude ozlijeđena njena majka, što potvrđuje istinitost iskaza svjedoka o položaju u kojem je ozlijeđena, dok je primjerice vještak Vedran Nuić po tragovima oštećenja donjeg dijela trenirke Dragice Ninković i provedenim kemijskim vještačenjem odjeće ocijenio da oštećenje potječe od direktnog pogotka. Ovome valja dodati i činjenicu da je vještak Damir Tomašek, na temelju analize pronađenih fragmenata metala izuzetih iz tijela Dragice Ninković zaključio da se radi o streljivu ispaljenom iz automatskog ili poluautomatskog oružja u kalibru 7,62x39 mm, a optuženik sam iskazuje da je kod sebe imao automatsko oružje M-70 kalibra 7,62, Crvena zastava kao i pištolj marke TT 7,6.

Uzimajući u obzir protek vremena od predmetnog događa i s tim u svezi kasnije izuzimanje raspoloživih materijalnih tragova koji stoga ne omogućavaju preciznije izjašnjenje vještaka, i ovako prikupljena i analizirana dokazna građa po ocjeni ovog suda potvrđuje ispravnost zaključka iz pobijane presude o znanju i svijesti optuženika da su se u kuhinji nalazile skrivene i bezopasne žene sa djetetom u odnosu na koje je odlučio usmrtiti Dragicu Ninković i Danijelu Roknić, a poštediti Anu Gojak (bila u braku s optuženikovim djedom) i majku mlt. Danijele Roknić koja je dovoljno pogođena svjedočenjem smrti svog djeteta, kako slikovito iskazima i opisuju preživjele svjedokinje. Stoga pravilnost ocjene personalnih i ostalih dokaza, u konfrontaciji sa obranom optuženika koji poriče i sam ulazak u unutrašnjost kuće obitelji Roknić i pucanje prema sakrivenim ženama u kuhinji, ne može poljuljati ni žalbeno upiranje da je dio naoružanja ukućana pronađen kod ekshumacije, budući se radi o praznim futrolama za pištolj/revolver i dva spremnika sa po 6 metaka različitih proizvođača,

te imajući na umu tada prisutna ratna zbivanja zbog kojih su se građani legalni i ilegalno naoružavali.

Prema tome, ispravnom valorizacijom dokazne građe prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice za zaključak da je optuženik počinitelj inkriminiranog kaznenog djela pa je neosnovana njegova žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Državni odvjetnik pobija prvostupanjsku presudu zbog odluke o kazni, smatra da su otegotne okolnosti podcijenjene, a obiteljski i psihički status optuženika pogrešno uzeti kao olakotne okolnosti zbog čega da je izrečena kazna preblaga.

Optuženik prigovara da kod odluke o kazni sud prvog stupnja nije uzeo u obzir njegovo ranjavanje što je utjecalo na stupanj krivnje.

Razmotrivši odluku o kazni i suprotstavljene navode stranaka ovaj sud nalazi da su u pobijanoj presudi pravilno i primjereno vrednovane sve okolnosti o kojima ovisi vrsta i mjera kazne nužna za njenu individualizaciju. Kada se ima na umu da je osnovano optuženiku olakotno cijenjena smanjena ubrojjivost, dakle manji stupanj krivnje i razvoj PTSP-a što je posljedica izloženosti stresogenima katastrofalnih intenziteta (nalaz i mišljenje dr. Davora Zdunića), neosuđivanost te obiteljski i roditeljski status, dok je način počinjenja djela, time uzrokovane posljedice na preživjelu majku i brata maloljetne Danijele Roknić u ratnim okolnostima kao i nemogućnost zbrinjavanja stradalog djeteta vrednovano otegotnim, time da u žalbama nisu istaknute nikakve nove okolnosti koje prvostupanjskom sudu nisu bile poznate, tada se i po ocjeni ovog suda kazna zatvora u trajanju devet godina ukazuje primjerenom težini počinjenog djela i stupnju kaznene odgovornosti te nema osnova za prihvaćanje žalbe državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o kazni.

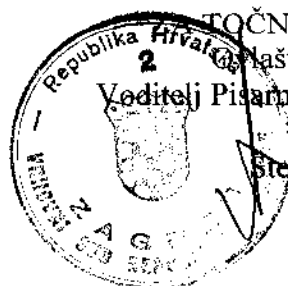
Nadalje, imajući na umu da je od 1. siječnja 2013. u primjeni novi Kazneni zakon ("Narodne novine" broj 125711 i 144/12; u nastavku: KZ/11), utvrđeno je postojanje pravnog kontinuiteta (čl. 91. st. 1. toč. 1. KZ/11) pri čemu taj zakon (kao ni KZ/97) za optuženika nije blaži zakon, dok ispitivanjem pobijane presude prema odredbi čl. 379. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/97 nisu nađene povrede zakona na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Slijedom svega navedenog trebalo je, na temelju čl. 387. ZKP/97 odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 16. svibnja 2013.

Zapisničar:
Nikša Stolić, v.r.

Predsjednica vijeća:
Zlata Lipnjak-Bosanac, v.r.

TOČNOST OTPRAVKA
Ovlašteni službenik:
Stefica Klepac